

SENTÈNCIA 2003-45 DE 22 D'OCTUBRE DE 2003

DUANA. INFRACCIÓ DE FALSA DECLARACIÓ. Discordança entre les dades de la factura i allò declarat. Valor de la declaració complementària feta a requeriment verbal dels agents de duana. TÍTOL D'IMPUTACIÓ DE LA INFRACCIÓ. Manca de diligència en no comprovar allò que s'ha fet constar en la declaració.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluivà

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2003-31, de 14 d'abril de 2003, va declarar ajustades al Dret tant la resolució de la Ministra de Finances de 21 d'agost de 2002 com la del Govern de 27 de novembre de 2002, que desestimava el recurs de reposició interposat contra l'anterior. La primera resolució esmentada va imposar a l'entitat T. S.L. una sanció de 1.323,21 € en aplicació de la Llei contra el frau en matèria duanera, com autora d'una infracció de falsa declaració.

2.- L'entitat T. S.L. interposa un recurs d'apel·lació contra la sentència en el que argumenta que va cometre un error en la declaració que fou corregit voluntària i espontàniament, de forma immediata, amb la qual cosa no s'ha produït cap infracció i que en haver pagat de seguida no hi ha defraudació, per la qual cosa demana subsidiàriament l'aplicació d'un tipus d'infracció menor.

3.- De l'escrit de la part apel·lant se n'ha donat trasllat a la representació processal del M.I. Govern que l'ha contestat demanant la confirmació de la sentència, en atenció a què, com aquesta argumenta, l'error de T. S.L. va ser rectificat precisament a instàncies dels agents que en un control documental el van descobrir i el van requerir de pagament. I en relació a altres defectes de procediment que addueix estima la part apel·lada que no tenen en absolut transcendència invalidant.

4.- Feta la designació de magistrat ponent, s'ha donat trasllat de les actuacions a les parts per conclusions, i un cop presentats els escrits corresponents, han quedat les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La entitat T. S.L. va fer una declaració a la Duana del Pas de la Casa, en importar un vehicle, fent constar el valor de 39.797,06 €, que en realitat era la suma que quedava per pagar després de descomptat, de la quantitat total de la factura (41.891,64 €) la quantitat pagada a compte (2.094,58 €). Aquesta declaració va ser feta el 27 de juny de 2002 i la posada al consum de la mercaderia es va fer a les 16,54, segons consta en el document comptable. En un control documental, els agents de Duana, després de comprovar les dades de la factura amb allò declarat i en constatar la discordança, van iniciar, el 28 de juny de 2002, un acta de contencions a les 9,15 hores en el si de la qual van requerir verbalment a T. S.L., que va fer immediatament una declaració complementària el mateix dia i va ingressar, a les 11,14 hores, la diferència.

Tot i que la part apel·lant qüestiona aquesta relació de fets, que coincideix amb la de la sentència apel·lada, i argumenta que la Secció Administrativa no ha valorat conjuntament el material probatori que consta a l'expedient, la realitat és que aquestes dades resulten perfectament acreditades pels documents aportats i no han estat desvirtuades per prova en sentit contrari.

L'examen de les actuacions porta a la conclusió de què a ben segur, i compte tingut l'objecte social de l'empresa sancionada, no hi va haver una intenció de defraudar per la via de fer constar un valor de la mercaderia inferior al que corresponia, si no que es tractà d'un error, que simplement va consistir en que enlloc de posar com valor de la mercaderia el del total de la factura es va fer constar l'import que quedava pendent de pagament, tal com s'ha exposat en aquesta mateixa resolució.

Tanmateix aquesta conducta és constitutiva d'infracció en la mesura que com ha declarat aquesta Sala, les infraccions de duana s'imputen a títol de mera negligència, i és negligència en declarar el fet de fer-ho sense contrastar correctament la realitat d'allò declarat amb la documentació que serveix de base per omplir la declaració, produint-se amb aquesta manca de diligència, la discordança que omple la tipicitat prevista en l'article 6 apartat 3 a) de la Llei contra el frau en matèria duanera de 4 de març de 1999 i que qualifica la conducta com a infracció de falsa declaració.

Per tot el que s'exposa, cal confirmar la sentència, sense que s'hagin d'analitzar altres qüestions que conté l'escrit d'apel·lació, com la de que en l'expedient no es va notificar a l'empresa les raons del requeriment que se li va fer i no va poder fer-hi al·legacions, quan aquesta circumstància era evident i tot el litigi versa precisament sobre aquesta qüestió.

Tercer.- No es fa cap pronunciament sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de T. S.L. contra la sentència número 2003-31 de 14 d'abril de 2003, dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.